

Казки про жадібність

Як солдат із зуба борони юшку варив

Як солдат із зуба борони юшку варив

Один солдат та стояв на пості у дуже скупі баби. Труденько доводилось солдатів добувати собі кожен краєць хліба, а що вже про варену страву, то він і забув, яка вона на смак. Занудився він зовсім на тих бабiniх сухарях з водою і почав крутити головою, що б таке вигадати, щоб і себе вдовольнити і баби не прогнівити? Солдатики хитрі на всякі видумки, бо голод — не тітка. Знайшов він старого заіржавленого зуба від колишньої борони, приніс до хати та почав стругати та мити, щоб баба бачила, та все з примовою: - Оце буде юшка, так юшка! І курятини не треба! Дозвольте, бабко, горня і води! Баба, зацікавлена, дала солдатів чималеньке горня і, наливши зуб від борони водою, мерщій приставила його до жару. Кипить, аж весело дивитись! А солдат все пробує та хвалить: - От буде юшка, так юшка! Дозвольте, бабко, дрібок солі! Дала бабка дрібок солі. Згодом солдат просить ще й пшона трохи. Дала баба пшона, бо то ж цікава штука, яка то юшка вийде з боронячого зуба. Згодом просить солдат у скупі баби кілька картоплинок... і цибулю. Дала баба і сала, бо то ж дуже цікава і нечувана штука — юшка з боронячого зуба! А коли вже зуб добре уварився, що вже пшоно і цибуля розкипіли, то солдатик вийняв його з горнятка і, сказавши, що він ще не на один раз згодиться, поклав обережно на полицю. А юшка була нічого собі і така на смак, неначе й не із зуба від борони варена!